

Художникъ тѣ начена да ми расказва за новы тѣ си запознайства ; въ разговори тѣ му нѣмаше вече първа та живость : въ тяхъ прогледваше мраченъ Св. Горскы отпечатькъ. Преди да си тръгна отъ Св. Горж, азъ юще единъ пѣтъ го срѣщнахъ, и въ този скитникъ—скелетъ, едвамъ узнахъ първый тѣ дързостливъ юноша. Азъ му напомнихъ за първа тѣ ны срѣща. Той из'леко ся усмихна, нѣ нищо не отговори.

—Вамъ на вѣрно много мъчно ще ви е тука ? попытахъ азъ.

—Защо вый тѣй мислите ?

—Е чѣ отъ това, защото много сте исхнали : лице нѣмате вече.

—То е нищо. Напротивъ, менѣ ми е весело . . . покрайньй мѣрѣ сѣмъ много спокоенъ.

—Може бы мислите да станете калугеринъ ?

—Не зная. То не зависи отъ менѣ.

—Ами отъ кого ?

—Чюдно питане : разумява ся отъ Бога.

Ный ся раздѣлихме твърдѣ студено и отъ тогава вече, азъ го не срѣщахъ. Зная само, че той ся не върна въ мѣръ заедно съ другарытѣ си. Той вече може бы да е получилъ велика схима, а може бы, млади тѣ му кокали ся тѣркаля тѣ въ мѣнастырскѣ тѣ гробницѣ и сѣ ся смѣсили съ калугерскы тѣ кокалы

На мечтателны тѣ, впечатлителны тѣ натуры, Атонъ скоро налага отпечатькъ тѣ си ; въ него има някъква си особенна, втягивающа сила, срѣщу която не е лесно да ся боришъ. Като стѣпи въ тоя мѣръ на искушеніята, човѣкъ що годѣ образованъ, и кой то нѣма призваніе на калугерство, испърво ся ожесточава, кастри Св. Гора и бърза да свърши тука работы тѣ си, за да си иде по скоро ; послѣ го напада уныніе и отчаяніе, и най послѣ болѣстна апатія къмъ сичко, кое ся върши на около му. Нему му тегне Св. горскый тѣ животъ, а между това, безъ